

Copyright: Das blaue Sofa / Club Bertelsmann.

GÜNTER KUNERT

(1929 – 2019)

OMUL NOU

Întors cu grijă
cu miezul înafară
așa încât să apar absolut nou:
Omul nou
lui însăși străin
așa cum se cuvine

Gura mea răzlețindu-se în invizibil
în vreme ce toate secretele
se văd ca și artere aglutinate
și împletitură confuză de nervi:

Numai de aceea
toată lumea este amabilă cu mine

îmi strânge mâna
ca să nu observ
cine sunt eu

CÂNTEC DE SEARĂ

Când un melc își închipuie
că zboară
atunci el mă poate înțelege

Eu stau aici în întunericul
spiralei

fără o ieșire clară: ea contează
a fi atât de fragilă încât nimeni
nu îndrăznește să o descrie:
Un cuvânt greșit o distruge
și voi știți
cel mai bun din noi
e sedimentul

Așadar carcasa
multor morți și
multor semne
din care vin gândurile

sunt de altfel fără ecou

CÂNDVA ÎN TURINGIA*

Cu toate că vară
luna era atunci sticloasă
și poposea joasă
în întunericul serii. Pământul
doar o culme inexplicabilă
și tăcută. Iar noi ne odihneam
și atingeam
părți ale trupului nostru
prin urmare și eternitatea stagna
și momentul s-a desprins de ea:
Un instantaneu

Când l-am avut l-am păstrat
pentru lume dar a fost
doar un portret din tinerețe
de cândva.

* Land în estul Germaniei

MOMENT ÎNCREMENIT

De fapt n-am
nicio presimțire. Stau
la fereastră și privesc afară
dar
nu-i nimic de văzut. De fapt
Nimic rău. Nu plouă

și nici nu îngheață
nici vânt nici soare nici lume nici mașini
Doar un moment gol și despuat
Fiece sens volatilizat
dispărut, ceața de altă dată estompată
de jur împrejurul destinelor degenerate
ca-n poveste: Stau la fereastră
și privesc afară și nu aștept nimic
Tot la zece ani o privire
în ziar e deajuns
Fatalitate perfidă: Ei vorbesc iarăși
despe idealurile lor

Dacă aș fi un arbore
aș fi acum protejat
ca și brazi care-mi aparțin
dar eu nu aparțin nimănui
și de aceea nu sunt sub protecție
ci doar la fereastră
și privesc afară

REZOLVARE

1.
Această umbră
de când a căzut peste noi
ca o perdea
se lasă încet
în vreme ce publicul se ridică
iar actorii au rostit de mult
cuvântul de încheiere
2.
Așa se extinde zilnic
o bănuială
care mâine e în cutia poștală
moarta necunoscută
palidă și proaspăt ieșită de sub tipar
o pădure transformată-n cuvinte
o minune
pe care n-o poate schimba nimeni
3.
Noi să fugim

de aici acolo sau acolo:
Atâtea puncte pe hartă
dar prea mărunte
ca să te ascunzi în ele
și deși atunci aveam
tot pământul sub control
iar acum: nimic în mână

EXIL

1
Privirea ta va fi străină: ea merge și cade
și întâlnește lucrurile doar vag.
Asta nu e ceva care s-o țină în loc:
O imagine în oglindă a lumii,
în ea nenorocirea ta: înmiit.

2
Orele serii se grăbesc a se înfăptui,
Apoi noaptea și negura și niciun sunet.
Tu, pierdut între multe ziduri
străine, însă nu ca și fiu.

3
În locul speranței îți vorbește tăcerea:
Uită, uită – pentru ca mâine devveme
să te arăți ca de obicei drumurilor toate.
Duce vreunul spre casă?
Pentru tine într-adevăr niciodată.

EXISTENȚĂ COTIDIANĂ

Cum supraviețuim, dacă nu ca și o piatră?
Noi vom fi zilnic traversați și uitați imediat .
Zădărnici se numește durerea noastră. Totuși
noi cedăm bucată cu bucată viața noastră.

Eu te iubesc: Așa spun vocile din aparate,
care nu sunt nici ale tale nici ale mele,
în vreme ce noaptea se scurge în noapte
și toate țelurile se pierd discret în nimic.

Ziua scade, tu îți ridici fruntea,
îmbătrânit, carstificat și golit de vise –

la tine vin acum doar umbre defuncte:
Un zeu care moare. Și asta nu crede.

RECLAMAȚIE I

Iarăși doar vorbe
Iarăși doar cuvinte scrise
spuse auzite

Asta e problema pe care o vezi
ca și speranță
ca singura posibilitate
să fi liber fericit sau
cel puțin real
dar va fi ceva adevărat din asta
ori nu cumva doar
vorbe

Ceea ce se schimbă sunt
retorica și terminologia
combinația cuvintelor
iluzia

Cuvinte noi pentru stocuri vechi
fapte dezolante
care te privesc mereu și pe care
tu în mod obișnuit
cu greu le supraviețuiești

RECLAMAȚIE II

Înainte de toate despre mine: eu sunt
complet fără rost în această lume.
Uneori lipsa cuvintelor mă amuțește,
alteori excesul lor mă tâmpește.
Uneori sunt senin, dar neconsolat
de ghinionul cheltuielilor inutile.
Eu sunt fără vigoare. Și sunt singur
dar totuși nu-mi spun nimic
despre solidaritatea omenească.
Eu sunt fără vlagă. E însă prea târziu
pentru mine: Pentru o minciună bună
îmi lipsește convingerea. Speranța deșartă
nu-mi reușește. Căci eu n-am încredere

în viitor, nici în admiratul buricului.
Eu nu-s folositor în societate.
Ah, dacă m-aș plăcea
ca și pe vecinul pe care nu-l suport:
N-ar mai fi motiv pentru reclamație.

INSOMNIE

În nopțile cu lună plină
a pașilor prin casă
a cuiva ori a nimănui

Sub verdele pur
al privirii pisicii
îmi caut ținutul natal
între cărțile din bibliotecă
o țară din bunătate și răbdare

Încălzirea promite susurând
o liniște netemătoare:
comemorare a fantasmelor îndepărtate
cuibărite în spatele tău
nenumărate și nefaste

Doar tu ești și ai fost
materie
desculț în drum spre frigider
probabil
să găsești ceea ce cauți

Günter Kunert (1929 - 2019) poet, publicist și eseist german. În opera sa, Kunert abordează tematica celor două state germane din perioada divizării, anume complexitatea relațiilor dintre ele și stările lor diferite, precum, mai apoi Germania reunificată. Günter Kunert a început, la fel ca mulți dintre tinerii poeți, cu poeme care trădau în mod clar influența lui Bertolt Brech. Și Kunert a căzut pradă acestei tentații, însă odată cu volumul *Oaspetele nepoftit*, a reușit să treacă de simpla imitație a lui Brecht, reușind o structurare proprie a poemelor.

Traducere și prezentare: EUGEN D. POPIN